

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0- Кр-06-000 008
Бања Лука, 15.2.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и мр Вељка Икановића, као чланова вијећа уз учешће записничара Мире Трифковић, у кривичном предмету против оптужених Ђ. Д., због стицаја кривичних дјела злоупотребе службеног положаја или овлаштења из члана 347 став 3 Кривичног закона Републике Српске и примање мита из члана 351 став 1 истог закона, те Р. Н. због стицаја кривичних дјела противзаконито посредовање из члана 353 став 4 у вези са ставом 2 истог члана и примање мита у помагању из члана 351 став 1 у вези са чланом 25 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о приједлогу адвоката Ђ. С. из Д., као браниоца оптуженог Р. Н., за преношење вођења поступка на други стварно надлежан суд у, у сједници вијећа одржаној 15.2.2006. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се као неоснован приједлог браниоца оптуженог Р. Н. за преношење вођење поступка на други стварно надлежан суд.

О б р а з л о ж е њ е

Окружно тужилаштво у Добоју је поднијело Основном суду у Добоју оптужницу бр. Кт-1753/05 од 8.2.2006. године против Ђ. Д. због стицаја кривичних дјела злоупотребе службеног положаја или овлаштења из члана 347 став 3 Кривичног закона Републике Српске и примање мита из члана 351 став 1 истог закона, те Р. Н. због стицаја кривичних дјела противзаконито посредовање из члана 353 став 4 у вези са ставом 2 истог члана и примање мита у помагању из члана 351 став 1 у вези са чланом 25 Кривичног закона Републике Српске.

Бранилац оптуженог Р. Н., адвокат Ђ. С. из Д. је поднио овом суду приједлог за преношење вођења поступка на други стварно надлежан суд у смислу одредбе члана 33 став 2 Закона о кривичном поступку. Приједлог се заснива на тврдњи о постојању важних разлога који изазивају разумну сумњу у могућност непристрасног поступања судија Основног суда у Добоју. У образложењу приједлога се истиче да је овај оптужени у пријатељским везама са већином судија Основног суда у Добоју, укључујући и предсједника суда, да су медијски притисци поводом овог случаја такве природе да доводе у озбиљну сумњу могућност законитог вођења поступка против оптуженог, те да је бранилац овог оптуженог поднио пријаву Високом судском и тужилачком савјету против једног од судија тог суда, која би по природи ствари, уколико дође до потврђивања оптужнице била одређена за вођење овог поступка. Предлаже да се за вођење поступка у овом предмету одреди други стварно надлежан суд на подручју Окружног суда у Добоју.

У изјашњењу поводом приједлога за преношење мјесне надлежности Окружно тужилаштво у Добоју оспорава основаност приједлога за преношење мјесне надлежности, наводећи да не постоје важни разлози да се за вођење поступка одреди други стварно надлежан суд те предлаже да се приједлог браниоца одбије, а опреза ради, уколико Врховни суд, оцијени да постоје важни разлози за одређивање другог суда за вођење поступка у овом предмету, предлаже да се за вођење поступка одредби Окружни суд у Добоју.

Приједлог за преношење мјесне надлежности није основан, јер разлози на којима се заснива не представљају важне разлоге у смислу одредбе члана 33 став 1 Закона о кривичном поступку.

Наиме, околност да је оптужени у пријатељским везама са већином судија и предсједником Основног суда у Добоју, која се уопштено апострофира у приједлогу (без ближег прецизирања идентитета судија и броја судија) представља околност таквог карактера која, објективно посматрано, може бити основ за сумњу у непристрасност тих, појединачно одређених судија, па се на тој околности може заснивати приједлог за њихово изузеће у суђењу (било на захтјев странака и бранилаца или на приједлог судије ако му је предмет додјелен у рад), али та околности не може бити основ за изузеће свих судија тог суда нити би чињеница траженог и одобреног изузећа предсједника суда или одређених судија тог суда могла бити разлог за делегирање тог суда. Надаље, чињеница да је бранилац оптуженог поднио пријаву против једног судије тог суда Високом судском и тужилачком савјету, сама за себе не може бити основ за изузеће из суђења тог судије, а посебно не може имати карактер важног разлога за делегирање мјесне надлежности на други стварно надлежан суд.

Надаље, не може се прихватити као основана тврдња браниоца овог оптуженог о постојању медијских притисака у Добоју поводом овог случаја, таквог карактера, да озбиљно доводи у сумњу могућност законитог вођења поступка пред Основним судом у Добоју, те да та околност представља важан разлог за преношење вођења поступка на други суд.

Наиме, принцип непристрасности судије као елеменат професионалног вршења судијске дужности је од суштинског значаја за праведно суђење. Један од аспеката непристрасности подразумијева да судија не смије имати унапријед формирано мишљење о суштини случаја, нити смије дозволити да у формирању свог мишљења о предмету буде под утицајем вањских информација (било да се ради о ставу јавности или било о другом облику утицаја), а своје одлуке мора темељити на слободном мишљењу које се заснива на правним основама и чињеницама које произлазе из доказа у списима предмета.

Дакле, став јавности изражен кроз медијско третирање случаја (на што се приједлогом за делегацију суда указује као облик притиска на рад Основног суда у Добоју) не смије утицати на ток и исход поступка пред тим судом, а подносилац приједлога није понудио доказе који представљају основ за оправдану сумњу да медијско третирање случаја има карактер таквог облика непримјереног утицаја на суд усљед кога тај суд не може обзбједити непристрасно суђење. Коначно апстрактно посматрано, такав приговор би се с једнаком аргументацијом могао поставити у односу на сваки суд који се налази на подручју који ти медији покривају, међутим од суштинске важности је то да суд мора пружити довољне процесне гаранције да би искључио сваку оправдану сумњу у пристрасност, а у складу с тим професионално вршење судијске дужности подразумијева свијест судије о постојању вањских фактора и

истовремено обавезу да не дозволи да они на њега утичу у вршењу судијске дужности.

Из наведених разлога овај суд налази да нису испуњени услови за преношење мјесне надлежности на други суд из члана 33. став 1. Закона о кривичном поступку, због чега је приједлог браниоца оптуженог Р. Н. одбијен, као неоснован.

Записничар
Мира Трифковић

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић